

[Johan Asmussen.]

bemærkningerne set, at man er kommet ind på i stedet for at skænke et apparatur at lade det forblive i det pågældende fonds eje. Det stilles altså til rådighed og udlånes, men ejes stadig af fondet, hvis den pågældende videnskabsmand ikke mere har brug for det eller ikke mere er til rådighed. Det er uden tvivl en sund og rigtig metode, man er kommet ind på.

Jeg kunne forestille mig, at lignende hensyn kunne og burde tages i andre tilfælde, hvor et eller andet laboratorium oprettes eller et apparatur anskaffes på basis af, at der er en særlig fremragende videnskabsmand, som fortjener det, og som har mulighed for at udnytte det. Nu kunne det jo gå sådan, at den pågældende af en eller anden grund ophører, at emnet er mere eller mindre udtømt, og i så fald kunne der være fare for, at man havde sat en kugle på sporet, som så fik lov til at løbe. Det er måske et område, hvor en særlig påpasselighed hos rette vedkommende — og dermed tænker jeg, om jeg så må sige, på den lokalt ansvarlige, som kan vurdere det — er på sin plads; det kan der være grund til ved denne lejlighed at fremhæve.

I øvrigt kan vi som sagt tiltræde det princip, der ligger til grund for denne lovgivning, og vi er også klar over, at tiden — og det vil jo sige både videnskabens udvikling og inflationen — ikke kan undgå at medføre en stigning i de beløb, der her er tale om.

Undervisningsministeren (*K. B. Andersen*): Jeg kan gøre det meget kort først og fremmest med en tak for velvilje fra alle sider; jeg kunne i og for sig ønske, at nogle af de videnskabsmænd, der måske en gang imellem er lidt bekymrede for, om vi nu også har sans for betydningen af deres arbejde, havde hørt den klare og uforbeholdne, positive indstilling, der er kommet til udtryk fra alle partier over for de to fonds, der her er til behandling.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde i forbindelse med Rask-Ørsted Fondets bestyrelses indstilling — at fondet jo knap havde været så glad for dette med, at midlerne fremtidig bevilges på finansloven — at der måske deri kunne ligge sådan lidt i retning af en mistillid til tinget, som vi nu måtte vise at der ikke var grundlag for. Jeg

kan ikke lade være med i den sammenhæng at minde om — jeg ved ikke, om hr. Frode Jakobsen, der ligesom jeg i mange år har siddet i Rask-Ørstedes Fondets bestyrelse, husker det; for mit vedkommende var det, indtil jeg blev minister — at minde om den situation for snart nogle år siden, da det var klart for os alle, at fondet trængte til flere midler, og da vi politisk banede vej for en bevilling, der var dobbelt så stor som den, fondets bestyrelse så senere kom og bad om. Det tror jeg det ærede medlem husker, og ligeledes hvordan vi sad i et folketingsudvalg — der er måske andre ærede medlemmer, der kan huske det — og drøftede, hvordan vi skulle bære os ad med eventuelt at skaffe fondet mere, end det havde bedt om, og endte i en bestemmelse om, at der lidt friere kunne bruges af reservefondet. Jeg kan se, at hr. Knud Thomsen og hr. Morten Lange erindrer situationen, så jeg tror, jeg kan sige, at det er nu ikke altid tinget, der er tilbageholdende, og det sagde hr. Frode Jakobsen heller ikke, men jeg tror ikke, dette fond har noget at frygte.

Netop på den baggrund vil jeg sige til fru Else-Merete Ross, når det nu bliver sagt, at det er en god ordning, vi laver her, forudsat at sparekniven ikke kommer frem: hvorfor sådan dryppe denne lille mistillid ind i det, når vi nu alle sammen synes at være enige? Og hvis vi endelig skal tænke på de gamle fornuftægteskaber, så kan vi sige, at så længe mit parti er enigt — og det skal nok holde ved, hvis så bare fru Else-Merete Ross' parti også holder ved — så går det alt sammen og også andre står jo ved det. Lad os nu bare ikke ligesom begynde at lave lidt splid, når der slet ingen anledning er til det,

Hvad angår spørgsmålet om de amerikanske fonds, er det rigtigt, at man for nogle år siden specielt pegede på Rockefeller-fondet, men det var én stor bevilling, der ikke mere kunne påregnes. Nu har vi fået udtryk for, at en række mindre bevillinger ikke med sikkerhed kan påregnes, og det er altså det, der giver overensstemmelsen mellem de to ting, der kunne se lidt uoverensstemmende ud.

Hr. Morten Lange forklarede mig, at der krævedes 120 eksemplarer i forbindelse med en finanslovansøgning. Jeg kan betro hr. Morten Lange, at vi skal kun have 6;